

EN Us in the landscape, the landscape in us
“If we opened people up, we’d find landscapes.”
By choosing this quote from Agnès Varda as an opening statement, Alexandra Swenden reveals a bit of her endeavor: intimate and public summoned together, listening to each other. It’s a story of a swampy city, a diverse neighborhood, of borders, of porosity. The story begins with a house – the historical residence of the painter Eugène Broerman, built in 1904 – patiently renovated to become today a place of life and creation.

There’s this facade, unusually wide for Brussels, climbing with roses. There’s this square, elegant, very urban yet almost bucolic, and this unique counterpart: a prison resembling a fortress.

There’s the threshold we cross to discover an initial dialogue, between the organic structure of a harmonium and the sculptural density of a strange reliquary. This exchange, wordless, bypassing reason, speaks directly to the body.

And here we are.

In this house, described as “*a living playground in multiple dimensions*,” the subject is it, us, even the house itself. Physical body, sensitive body, social body, shell body, standard body, acting body, receptacle body, refuge body, vector body. At *Les Passagées* unfolds a story of connections, of circulations. A story of language, of breath, of digestion. Of bodies, again.

And here we are.

At the crossroads of the senses, where arts intertwine, collide, percolate. Where artworks brush against inhabited, visited, traversed spaces. Where played, traced, danced, spoken materials quench us and caress us, move us and pierce us. They touch us even more as they ricochet: when Benoît Nieto Duran’s choreography oscillates, crawls, and leaps on the concrete floor of the atelier; when unheard tones emerge from Barbara Drazkov’s prepared piano; when the interplay of elements, colors, and scales arranged by the visual artist Valérie Novello grips us beyond sight; when Raphaël Vens’ bell piece takes us outside to question the point of fusion of artifice and reality; when actress Marie-Rose Meysman gives voice and life to the infinite subtlety of the ordinary.

If art in its countless forms proves nourishing, associating it here, literally, with earthly nourishments, completes the circle of sensory experience. The stroll is also a tasting, the kitchen also a performance, entrusted to the free interpretation of chef Chiho Kanzaki. “*We are the landscape*” once affirmed a Brussels theater. We are what we absorb, filtering the infected, celebrating the sublime. We are forgetting and consciousness, of ourselves in the landscape, of the landscape within us.

M.B.
(translated from French)

FR Nous dans le paysage, le paysage en nous
“Si on ouvrait les gens, on trouverait des paysages.”
En choisissant pour exergue cette phrase d’Agnès Varda, Alexandra Swenden dévoile un peu de son pari: l’intime et le public convoqués ensemble, et s’écoulant mutuellement.

Une histoire de ville marécageuse, de quartier bigarré, de frontières, de porosité. L’histoire d’une maison, pour commencer – demeure historique du peintre Eugène Broerman, érigée en 1904 – patiemment rénovée pour devenir aujourd’hui lieu de vie et de création.

Il y a cette façade, d’une largeur peu commune à Bruxelles, à l’assaut de laquelle grimpent des rosiers. Il y a cette place, élégante, très urbaine et pourtant presque bucolique, et ce vis-à-vis singulier: une prison aux allures de château-fort.

Il y a le seuil que l’on franchit pour découvrir un premier dialogue, entre la tessiture organique d’un harmonium et la densité sculpturale d’un étrange reliquaire. Cet échange-là, se passant de mots, court-circuitant la raison, parle en direct au corps. Nous y voilà.

Dans cette maison comme “*un terrain de jeu vivant à plusieurs dimensions*”, le sujet c’est lui, c’est nous, c’est elle, même, la maison. Corps physique, corps sensible, corps social, corps carapace, corps étalon, corps agissant, corps réceptacle, corps refuge, corps vecteur. Aux *Passagées* se joue et se noue une histoire de connexions, de circulations. Une histoire de langage, de respiration, de digestion. De corps, encore. Nous y voilà.

À la croisée des sens, là où les arts s’enchevêtrent, se percutent, percolent. Là où les œuvres tutoient les espaces habités, visités, traversés. Là où les matières jouées, tracées, dansées, dites, nous abreuvent et nous caressent, nous émeuvent et nous transpercent. Nous touchent d’autant plus qu’elles ricochent: quand la chorégraphie de Benoît Nieto Duran oscille, rampe et bondit sur le béton du sol de l’atelier; quand du piano préparé par Barbara Drazkov surgissent des tonalités inédites; quand les jeux de textures, de couleurs, d’échelles agencés par la plasticienne Valérie Novello nous agrippent au-delà du regard; quand la pièce pour cloches composée par Raphaël Vens nous entraîne au-dehors pour questionner le point de fusion de l’artifice et du réel; quand la comédienne Marie-Rose Meysman donne voix et vie à l’infinie finesse de l’ordinaire.

Si l’art sous ses formes innombrables se révèle nourricier, l’associer ici, littéralement, aux nourritures terrestres, boucle la boucle de l’expérience sensorielle. La déambulation est aussi dégustation, la cuisine est aussi performance, confiée à la libre interprétation de la cheffe Chiho Kanzaki.

“*Nous sommes le paysage*”, affirmait naguère un théâtre bruxellois. Nous sommes ce que nous absorbons, filtrant l’infect, célébrant le sublime. Nous sommes l’oubli et la conscience, de nous dans le paysage, du paysage en nous.

M.B.

NL Wij in het landschap, het landschap in ons
“Wanneer we mensen zouden openen, zouden we landschap-
pen vinden.” Door deze quote van Agnès Varda te kiezen als motto, onthult Alexandra Swenden een stuk van haar ambitie: intimitéit en publiek samenbrengen, luisterend naar elkaar.

Het is een verhaal van een moerassige stad, een gevarieerde buurt, van grenzen, van poreusheid. Het verhaal van een huis als startpunt - de historische residentie van de schilder Eugène Broerman, opgericht in 1904 - geduldig gerenoveerd om vandaag een plek van leven en creatie te worden.

Er is deze gevel, ongewoon breed voor Brussel, begroeid met rozen. Er is dit plein, elegant, zeer stedelijk en toch bijna idyllisch, en deze unieke tegenpool: een gevangenis die op een burcht lijkt. Er is de drempel die we oversteken om een eerste dialoog te ontdekken, tussen de organische structuur van een harmonium en de sculpturale densiteit van een vreemd reliëfschrijn. Deze uitwisseling, zonder woorden, omzeilend de rede, spreekt rechtstreeks tot het lichaam. En hier zijn we.

In dit huis als “*een levende multidimensionale speeltuin*”, is dit het onderwerp zelf, het is ook ons, het is zelfs haar, het huis. Fysiek lichaam, gevoelig lichaam, sociaal lichaam, schildpadlichaam, standaardlichaam, waarnemend lichaam, receptief lichaam, toevluchtsoordlichaam, vectorlichaam. Bij *Les Passagées* ontvouwt zich een verhaal van verbindingen, van circulatie. Een verhaal van taal, van ademhaling, van spijsvertering. Van lichamen, opnieuw. En hier zijn we.

Op het kruispunt van de zintuigen, waar kunsten zich vermengen, botsen, doorlekken. Waar kunstwerken langs bewoonde, bezochte, doorkruiste ruimtes strijken. Waar gespeelde, getraceerde, gedanste, gesproken materialen ons drenken en strelen, ons beroeren en doorboren. Ze raken ons des te meer als ze kaatsen: wanneer de choreografie van Benoît Nieto Duran wiegt, kruipt en springt op het betonnen vloer van het atelier; wanneer ongehoorde tonen opduiken uit de voorbereide piano van Barbara Drazkov; wanneer de spelletjes van texturen, kleuren, schalen samengesteld door de beeldend kunstenaar Valérie Novello ons grijpen buiten het zicht; wanneer het stuk voor klokken gecomponeerd door Raphaël Vens ons naar buiten trekt om het punt van fusie van kunstmatigheid en werkelijkheid te bevragen; wanneer actrice Marie-Rose Meysman stem en leven geeft aan de oneindige subtiliteit van het alledaagse.

Als kunst in al haar ontelbare vormen zich voedend toont, het hier, letterlijk, associëren met aardse voedingsmiddelen, rondt de cirkel van de zintuiglijke ervaring. Het wandelen is ook proeven, de keuken ook een performance, toevertrouwd aan de vrije interpretatie van chef-kok Chiho Kanzaki. “*Nous sommes le paysage*”, beweerde ooit een Brussels theater. We zijn wat we absorberen, filterend het besmettelijke, het sublieme vierend. We zijn vergeetachtigheid en bewustzijn, van onszelf in het landschap, van het landschap in ons.

M.B.
(vertaald uit het Frans)

Inner Lands & Scapes, a collective performance by :

Alexandra Swenden
Concept and artistic direction

Uma Naddermier
Art direction

Valérie Novello @ Galerie La Forest Divonne
Artworks

Barbara Drazkov
Pianist, prepared pianos

Benoît Nieto Duran
Dance and choreography

Marie-Rose Meysman
Story-telling
a text by Ryoko Sekiguchi, *Une Lumière*,
from the book *Goûter le Monde, Le Banquet des merveilles*
edited by *Benjamin Loyauté, JBE Books*

Chiho Kanzaki assisted by Marcelo Di Giacomo
Culinary creations

Raphaël Vens
Pre-performance, garden and kitchen sound pieces

Olivier Pirlet
Sound-space setting

Chris Pype, Licht
Lighting

Caroline Dejonghe
Photography

Sebastian Strycharski
Video

Thank you
Esther Aflalo, Damien Brassart, Szymon Brzóska,
Constance Chlore, Sara Deux, Marcelle "Mars"
Fontaine, Sophie Gagey, Lila Guédin, Christophe
Hardiquet, Dagmar Heise, Morgan Laloux,
Sergine Laloux, Rime Louhaïchi, Virginie Luel,
Jean de Malherbe, Catherine Mannaerts, Ornella Mei,
George Mendieta, Priscilla Mendieta, Atelier Moya,
Benjamin Rauwel, Célia Rorive, Sophie Van Stratum,
Claudine Swenden, Eric Swenden, Anne-Sophie
Van Neste, Ingrid von Wantoch Rekowski.

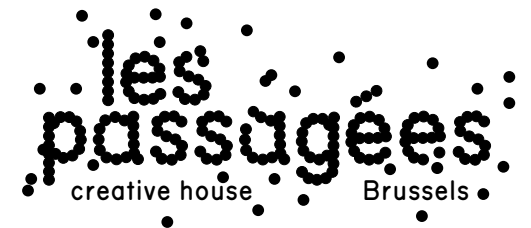
Les Passagées

Les Passagées is a (non-profit) creative house that explores the infinite connections between art, food and the body through vibrant, multidisciplinary performances. Our performances are located at the crossroads of dance, music, and the visual and culinary arts.

What's next?

A new artistic performance will be created each year in our house. Each annual performance will be approaching the relationship between art, food and the body through a specific angle. If what I eat and what I feel constitutes me, we will explore together if and how a work of art combined with a culinary experience can open up other doors of perception.

In parallel, we also organise each year an open-access artistic project on the magnificent square opposite our house, to strengthen our links with the neighbourhood and its residents. The aim is to explore our relationship with our immediate environment, and how it affects us, from a different perspective.

Be part of our next performances and projects!

follow us on instagram...
@lespassagees

subscribe to our newsletter
<https://lespassagees.com>

...or on facebook
@Les Passagées

and of course, you can
always reach out to us
hello@lespassagees.com